

Méreg István– A háború fogaskerekei – *Idegenek a mélyből*

„A Kheron árnyai”

Az ég vörös volt azon a napon, amikor Kheron feladta magát. Ma is hallom a fémlemezek sikítását a szélben, mintha a bolygó még mindig tiltakozna. A por mindent beborított: a városokat, a halottakat, és minket is, akik túléltek.

A hajnal első fénye a rozsdásodó toronyházak üvegtöredékein csillant meg, miközben lépteim tompán visszhangoztak az üres utcákon. Láncfűrész-bajonettes gépkarabélyom – a jó öreg Ravager – a mellkasomra szíjazva, mintha a szívverésemet tartaná egyben. A csapat mögöttem csendben haladt: Kellan, a hidegvérű mesterlövész, és Mira, a robbanószeretek megszállottja.

„Mozgás a 3-as szektorban.” – szólalt meg Kellan halkán a kommunikátorban. A hangja szikár és feszült volt, mint mindig.

– Valószínűleg csak egy árnyék – válaszoltam, de a gyomrom összerándult. Kheronon az árnyékok is haraptak.

Ahogy közeledtünk a régi energiafinomító romjaihoz, a porfelhőben halványan felderengett a múlt. Itt kezdődött minden: az energiaforrás, az „Éterium” felfedezése. Azt hittük, megmenti a világot. Ehelyett feltépte a pokol kapuját.

A rádión egy sercegés: „Parancsnokság a Raptor osztagnak. Jelentés a 7-es szektorról.” Mira előrelépett, válaszolt. Én közben egy elhagyott szállítójárműre pillantottam – a fémje meghajlott, mintha valami belülről próbálta volna széttépni. A szívem hevesebben vert.

Aztán jött az a hang. Tompa dübörgés a mélyből. Mintha a bolygó alatta mocorgott volna. Kheron árnyai felébredtek.

– Fedezéket! – ordítottam, amikor a talaj berepedezett előttünk. A repedések között sárgán izzó éteri gőz tört fel, majd egy szörnyeteg bukkant elő: négylábú, páncélszerű pikkelyekkel borított, szemei izzó gömbökként világítottak.

Kellan első lövése pattant a lény homlokán, mire az felüvöltött, olyan hangon, mintha fémet hasított volna ketté. Mira máris hajított egy repeszt, ami az oldalán robbant. Én előrelendültem, a láncfűrész beindítva. A szikrák és a vér egyetlen vörös ködként csaptak fel. A Ravager fűrész felzúgott, és a lény húzába mart. Az ellenállása szinte emberfeletti volt, de végül engedett, és darabokra hullott előttünk.

Lélegezni is alig bírtam. Kellan a horizontot kémlelte, Mira pedig új töltetet illesztett a gránátvetőbe. A föld még mindig remegett. Tudtam, hogy nem egyedül jött.

A földrengés lassan elhalt, de a fülünkben még mindig ott dübörgött. A por ülepedni kezdett, és a sárga éterium-gőz vékony fátyolként terült szét a romok között. A rádió ismét sercegett.

– Raptor, mi a helyzet? – a Parancsnokság hangja éles volt és feszült.

– Elsődleges kontakt – feleltem, miközben a Ravageremet újratöltöttem. – Azonosítatlan éterium-mutáns, likvidálva. De... érzem, nincs egyedül.

Mira idegesen fújtatott.

– Ezek mindig falkában vadásznak. Ha egy feljött, több is lesz a közelben.

Kellan térdre ereszkedett, távcsövét a romokra szegezte.

– Mozgás a finomító mögött. Három... nem, négy alak. Lassúak, de közelednek.

A betonfal tövéhez guggoltunk, fegyverrel a kézben. A világ csendes volt, túl csendes. Még a szél is visszafojtotta lélegzetét. Aztán egy tompa csattanás, majd újabb dübörgés. A romok mögül előbukkantak a szörnyek: hosszú végtagok, lapos fej, és a szájukból csöpögő éterium. Az egyikük vállán fémszilánkok álltak ki, mintha egy régi robbanásból maradtak volna benne – a háború sebei.

– Tüzelj! – parancsoltam.

A levegő megtelt lövések és robbanások visszhangjával. A Ravager fűrésze újra felbőgött, amikor az egyik lény túl közel ért. Előreugrottam, oldalról rávetettem magam, és a penge átütötte a páncélját. A sikolyától beleremegett a levegő. A vér és az éteri gőz édeskés szaga elárasztotta a környéket.

Mira gránátja kettőt is széttépett, Kellan pedig precízen szedte le a maradékot. Ahogy az utolsó lény elterült, a rádióból újabb utasítás érkezett:

– Raptor osztag, azonnal vonuljatok a Dél-8-as alagút bejáratához. A felderítők jelezték, hogy valami nagy közeledik a mélyből. Ti vagytok a legközelebb.

A „valami nagy” kifejezés a Kheronon sosem jelentett jót.

– Mozgás – mondtam, és futásnak eredtünk a romok között. A talaj alattunk néha megroppant, mint egy túlterhelt acélgerenda.

A Dél-8-as bejárata egy hatalmas, félbeszakadt autópálya alatti alagút volt, ahol a betonszegélyek összeomlottak. Belül sötét, nyirkos levegő csapott meg minket, és az éteri gőz itt még erősebben kavargott. A sisakunk szűrője halkan zümmögött, ahogy próbálta megtisztítani a levegőt.

– Nem tetszik nekem ez a hely – jegyezte meg Mira, miközben a fal mentén haladt.

– Nekem sem – feleltem. – De ha az ellenség itt mozog, nekünk kell megtalálni előbb.

A mélyből halk morgás hallatszott. Kellan kézjelekkel intett, és mi előrébb kúsztunk. Az alagút falán régi feliratokat láttam: „Éterium = Jövő” – a hajdani propaganda maradványai. Most inkább figyelmeztetésnek hatottak.

A morgás egyre közelebb ért. Majd hirtelen minden elcsendesedett. Ez az a fajta csend volt, ami előre jelzi a pusztítást. A következő pillanatban a föld beszakadt előttünk, és egy óriási szörny tört a felszínre: hat láb, éles páncéllemezek, és a hátán izzó csápok. A levegő vibrált az erejétől.

– Brontid! – kiáltott Mira. Ez volt a beceneve ennek a ritka, de halálos fajnak.

A szörny felüvöltött, és előrelendült. Kellan lövedékei lepattogtak róla. Én oldalra vetődtem, majd a Ravager fűrészt próbáltam a nyakához vezetni, de az egyik csápja elkapta a vállamat, és a falhoz vágott. Az ütés kiverte a levegőt a tüdőmből. Mira közben robbanótölteteket dobott a lény lábai elé. A robbanás leszakította az egyik páncéllemezt, feltárva az alatta izzó, sebezhető részt.

Felugrottam, és teljes erőmből beléhasítottam a fűrészbe. A Brontid felüvöltött, majd összeroskadt. A testét elborító éteri energia szikrázva oszlott szét. Lihegve néztünk egymásra.

– Ha ez csak a kezdet – szólalt meg Kellan –, mi várhat még ránk odalent?

A Brontid teste még mindig sistergett, amikor előrébb merészkedtünk. Az alagút mélye sötét volt, a zseblámpáink fénye csak vékony sugárban hasította ketté a feketeséget. Az éteri gőz egyre sűrűbb lett, szinte éreztem, ahogy a bőröm alatt lüktetett.

– Az érzékelők kilengenek – mormolta Kellan, miközben a csuklójára szerelt műszert vizsgálta. – Mintha valami energiakitörés lenne alattunk.

Tovább haladtunk, amikor a falakon régi ajtókat vettünk észre – egy elfeledett katonai komplexum maradványait. A rozsdás zárat a Ravager fűrész hasította fel. Bent régi holografikus felvételek villogtak, mintha csak ránk vártak volna. Egy elhalványult üzenet kelt életre: egy parancsnok képe, aki kétségbeesett hangon figyelmeztetett: „Az Éterium nem energiaforrás. Él. És éhes.”

Mira szeme tágra nyílt. – Ezt eltitkolták... Tudták, hogy élő organizmus. – A hangja remegett.

A felvételek vége előtt egy másik képsor villant fel: egy árnyékszerű kolosszus, amely egész városokat nyel el a mélyben. Az adás megszakadt.

A csendet hirtelen kőomlás törte meg. A folyosó végén egy újabb repedés nyílt, és sárgán izzó lények kezdtek kimászni: kisebb, de gyorsabb mutánsok, karmokkal, amelyek szikrákat csiholtak a falakból.

– Kettős formáció! – kiáltottam, és a Ravageremet vállamhoz kaptam.

A következő percek káoszban teltek. A lények a mennyezetről is támadtak, éles sikolyaik összekeveredtek a fegyvereink ropogásával. Kellan mesterlövész lövései mindig a célba találtak, Mira robbanóanyagai egész folyosókat tisztítottak meg. Egy lény majdnem rám ugrott hátulról, de Kellan lövedéke az utolsó pillanatban szétrobbantotta a fejét.

A harc végeztével mindhárman kifulladásra álltunk. A sisakunk belseje bepárásodott, a szívünk vadul vert. A rádió hirtelen életre kelt, recsegő hangon:

– Raptor osztag... jelentés... *zaj*... túl sok... nem bírjuk...

A jel elhalt. A parancsnokság más egységei bajba kerültek.

– Ha a többi osztag is ilyen lényekbe futott... – kezdte Mira, de nem fejezte be. Tudtuk a választ.

A komplexum mélyén találtunk egy liftaknát, ami lefelé vezetett, a szakadék sötétjébe. A kábelek még épek voltak. Kötélrögzítőkkal ereszkedtünk alá. A mélység hidege áthatolt a páncélunkon.

Amikor leértünk, egy hatalmas földalatti barlang tárult fel előttünk. Óriási kristályok nőttek a falakból, az éteri fény táncolt rajtuk. A távolban egy elhagyott város romjai sejlettek – egy ősi telep, talán az elsők egyike, akik az Éteriumot bányászták.

Közelebb merészkedtünk, amikor különös zaj hallatszott: mély, lassú dobbanások, mintha egy óriás szíve verne a föld alatt. A város romjai között mozgás: hatalmas árnyak suhantak el a kristályok között.

– Ez nem lehet igaz... – suttogta Kellan.

Az egyik romos épület oldalán egy ideiglenes tábor maradványait találtuk: üres ládák, összetört fegyverek, és egy vérrel maszatos zászló. A zászlón az emberi hadsereg jelképe – a „Kheron Szövetség” – díszelgett.

Hirtelen valami megmozdult a közelben: egy sebesült katona, arcán maszatos sisakkal, kúszott elő a törmelék alól. A szemei tágra nyíltak, ahogy ránk nézett.

– Vissza... menjetek vissza... nem tudjátok, mit ébresztettetek fel... – suttogta, mielőtt a teste elernyed.

A szívem összeszorult, de nem volt idő a gyászra. A dobbanások erősödtek, és a föld alattunk újra remegni kezdett. A távolból hatalmas, fénylő csápok emelkedtek a magasba, mintha a bolygó maga nyújtózott volna felénk.

Mira remegő kézzel emelte fegyverét. – Valami jön. Valami nagy.

A rádió újra életre kelt, de csak statikus zaj és elhaló sikolyok hallatszottak. Az ürességben csak egy gondolat zakatolt a fejemben: ha ez az Éterium igazi arca, akkor Kheron már elveszett.

A föld alatti város romjai körül a kristályok fényét hirtelen elnyelte egy sötét árnyék. Olyan érzés volt, mintha a világ tetejéről egy óriási függöny ereszkedett volna alá. A dobbanások most már szinte fájdalmasan visszhangoztak a mellkasomban.

A csapatom feszült csendben állt mögöttem. Mira ujjai remegtek a Ravager ravaszán, Kellan lélegzete hangosabbnak tűnt, mint valaha. A levegő hőmérséklete lehűlt, és finom por hullott a barlang mennyezetéről. Aztán a csendet egy földrengető ordítás törte meg.

A kristályok között egy hatalmas lény bontakozott ki: feje a város romjai fölé magasodott, testét páncéllemezek borították, amelyek között éteri energia szivárgott. A szemei, mint két izzó nap, felénk szegeződtek. Minden mozdulatával kődarabok és rozsdás acél omlott a mélybe.

– Ez... egy Leviatán? – suttogta Mira.

– Nem. Ennél nagyobb – feleltem. – Ez valami régebbi, valami... ősi.

A lény előrelépett, és a föld megremegett. A barlang távoli falán megnyílt egy újabb repedés, és kisebb mutánsok kezdtek kiözönlöni belőle, mint megannyi rohamosztagos. Kellan gyors mozdulatokkal célzott és lőtt, de a tömeg egyre közeledett.

– Hátra! A romok felé! – kiáltottam, miközben fedezékbe húzódtunk egy összedőlt épület maradványai mögé. A golyóim pattogtak a Leviatán páncéljáról, mintha kavicsokat hajigáltam volna egy hegyre.

Mira előhúzott két nagy erejű robbanótöltetet, és egy kristálytömbre rögzítette őket.

– Ha közelebb jön, ez talán feltöri a páncélját.

A robbanás mennydörgésszerűen zengett végig a barlangon, kristálszilánkok ezreit röpítve minden irányba. A Leviatán megingott, egy darab páncélja leszakadt, és egy pillanatra hátrált. A szemei éteri dühvel izzottak fel. Egyetlen csapással szétzúzta az épületet, amely mögé rejtőztünk. A törmelék elválasztott minket egymástól: Kellan a másik oldalon rekedt.

– Kellan! – kiáltottam, de a zaj elnyelte a hangomat.

Egy csáp átszúrta a romokat, és Kellan felé lendült. Ő egy utolsó lövést adott le, mielőtt eltűnt a törmelék és a por felhőjében. Mira és én döbbenten néztünk egymásra, de nem volt időnk gyászolni.

A Leviatán újra felordított, és a barlang mennyezetéről hatalmas kőtömbök kezdtek lehullani. Egy repedésen keresztül halvány fény szűrődött le felülről – egy kijárat, talán egy újabb alagút. Megragadtam Mira karját, és rohanni kezdtünk. A talaj minden lépésünknel megremegett, a szörny ordítása és a kisebb lények sikolya követte a hátunk mögül.

A kijáratához érve visszanéztem. A Leviatán teljes magasságában felegyenesedett, és a szemei találkoztak az enyémmel. Az a pillantás nem dühöt vagy pusztá éhséget sugallt, hanem intelligenciát. Tudta, hogy kik vagyunk. És tudta, hogy vissza fogunk jönni.

Ahogy átbújtunk a szűk résen, a barlang egy része beomlott mögöttünk, elzárva az üldözőink útját – legalábbis egy időre. A kinti levegő fémes ízű volt, az ég pedig vörösen izzott, ahogy az éteri vihar tombolt a horizonton.

Mira a térdére rogyott, zihálva. – Kellan... elvesztettük... és ez a dög... ha feljön a felszínre... vége mindennek.

Lenéztem a Ravageremre, amelynek pengéjén még mindig ott szikrázott az éteri vér. A gyomrom összeszorult, de a harag elnyomta a félelmet.

– Nem fogjuk hagyni – mondtam halkán, de a hangom kemény volt, mint a kheroni acél.
– Ez még csak a kezdet volt.

A szél felkapta a port, és a romok között valahol a mélyben újabb ordítás visszhangzott. Tudtam, hogy a háború még el sem kezdődött igazán.